

RICK RIORDAN

**SYVYYKSIEN
TYTÄR**

SUOMENTANUT ILKKA REKIARO

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
Daughter of the Deep

Text copyright © 2021 by Rick Riordan
Illustrations © 2021 by Lavanya Naidu

Permission for this edition was arranged through
the Gallt and Zacker Literary Agency LLC

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022
ISBN 978-951-1-41682-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Luonnon luomisvoima
on ihmisen tuhoamisvimmaa
monin verroin väkevämpi.

Jules Verne

Sukelluslaivalla maapallon ympäri

SAATESANAT ÄLÄ NOSTA MERITÄHTEÄ SAKARASTA

Tiesitkö, että yli 80 prosenttia meristä on vielä tutkimatta? Kahdeksankymmentä prosenttia! On täysin mahdollista, että juuri tällä hetkellä joku merenneito ja jättiläistursas popsivat merilevämakroneja ja miettivät, milloin me äkkäämme, että Atlantis oli pelkkä teemapuisto, jolle kävi tosi huonosti. Mistä sen tietää?

Kukaan ei voi olla varma, koska suurin osa valtameristä on tuntematonta aluetta. Ja minä pelkään kaikkea tuntematonta, joten on sanomattakin selvää, että meri kauhistuttaa minua. Ehkä kaikki alkoi siitä, kun kymmenvuotiaana tartuin meritähteen sakarasta... ja huomasin piteleväni kädessä vain yhtä, nykyttelevää lonkeroa. En silloin vielä tiennyt, että meritähdelle voi kasvaa menetetyn sakaran tilalle uusi. Luulin syllistyneeni murhaan. Lankesin polvilleni ja rupesin parkumaan kauhus-
ta. (MILLAISET VOIMAT MINULLA ONKAAN! VIATON ELÄINPARKA KUOLI! TARKOITTAAKO TÄMÄ, ETTÄ VOIN PYSYVÄSTI JÄTTÄÄ LIIKUNTATUNNIT VÄLIIN?)

Mutta yleensä on niin, että mitä enemmän jotain pelkään, sitä suurempi päänäpintymä siitä minulle tulee. Tuon kohtalokkaan meritähtitragedian jälkeen meri erikoisine asukkeineen – kyllä vain, minä puhun teistä, käärmetähdet ja muut piikki-nahkaiset – on kummitellut mielessäni paikkana, jossa on arvaamattomasti voimaa, käsittämätöntä kauneutta ja hyödyntämättömiä mahdollisuuksia.

Rick Riordanin *Syvyyksien tytär* tavoittaa tuosta kunnioitussensenkaisesta pelosta kaikki eri puolet.

Jos olet joskus kaivannut tarinaa, joka saa sydämesi laukkaamaan, keuhkosi haukkomaan henkeä äkkikäänteissä, sielusi huokaamaan henkilöistä, joiden joukkoon kuuluu muun muassa ihania, nerokkaita ja mahdollisesti verenhimoisia korvapuusteja (ai niin ja syvyyksien eläin, joka oikeasti haluaa vain rakastaa), löydät seuraavilta sivuilta kaiken sen ja paljon muutakin. Tarina alkaa kahdesta keskenään sotivasta koulusta ja katastrofista, joka lähettää elitistisen Harding-Pencroftin akatemian ensimmäisen luokan fuksit hengenvaaralliselle tutkimusmatkalle selvittämään mahdollisesti maailmaa mullistavan teknologisen voiman salaisuutta. Olin koko ajan täpinöissäni, kun miehistö luovi huipputeknisessä ilonpidossa, ratkaisi syvänmeren arvoituksia ja kokeili sellaista sotilaallista taktiikkaa, joka jostain syystä sai minut tuntemaan itseni fiksummaksiksi, vaikka istuin pehmeään peittoon kääriytyneenä sohvalla.

En osaa kuvitella ketään parempaa kapteenia tälle merelliselle seikkailulle kuin mahtava Ana Dakkar. Ana on juuri sellainen kuin olisin halunnut itse olla viisitoistavuotiaana: peloton, huippuvälkky kielinero, jolla on kaverina delfini nimeltä Sokrates, ja – mikä oli tärkeintä haaveilevalle teini-ikäiselle Roshille – hän on legendaarista sukua.

Ana on näet yksi kapteeni Nemon viimeisistä jälkeläisistä, ja juuri siitä ongelmat alkavat. Viimeisenä Dakkarina Ana joutuu painiskelemaan perinnön kanssa, joka voi muuttaa koko maailman käsityksen teknologiasta. Lisäksi hän kamppailee isompien kysymysten kanssa, esimerkiksi sen, mitä meille ollaan velkaa ja mitä me olemme velkaa muille. Oikeita päätöksiä on helppo tehdä, kun koko maailma katselee, mutta meren syvyyksissä, missä aurinko ei meitä näe, saatamme tehdä jotain, mitä emme olisi ikinä arvanneet...

Nähdäkseni tämä tarina muistuttaa monessa mielessä merta. Se on sekä innostava että pelottava, ja miltä kantilta sitä ajatteleekin, se on tosi cool. Siis nauti! Äläkä syö liikaa korva-
puusteja.

Roshani Chokshi

JOHDANTO

Merenalainen matkani alkoi maakrapuna Italian Bolognassa vuonna 2008. Olin siellä lastenkirjamesseilla juuri ennen kuin *Labyrinttitaistelu* ja *The 39 Clues: The Maze of Bones* lanseerattiin. Aterioidessani erään ravintolan kellarissa noin neljäntoista Disney Publishingin johtoportaan henkilön kanssa yhtiön pomo kääntyi minuun päin ja kysyi: ”Rick, onko Disneyn nykyisessä henkisessä omaisuudessa mitään, mistä mielelläsi kirjoittaisit?” Vastasin empimättä: ”*Sukelluslaivalla maapallon ympäri*”. Kului kaksitoista vuotta ennen kuin olin valmis kirjoittamaan siitä, mutta nyt minun versioni tarinasta on käsissäsi.

Kuka on kapteeni Nemo? (Ei, en tarkoita animaatiokalaa.)

Jos alkuperäinen kapteeni Nemo ei ole sinulle tuttu, hän on hahmo, jonka ranskalainen kirjailija Jules Verne loi 1800-luvulla. Verne kirjoitti hänestä kahdessa romaanissa: toinen on *Sukelluslaivalla maapallon ympäri* (1870) ja toinen *Salaperäinen saari* (1875), joissa kapteeni Nemo toimii maailman kehittyneimmän sukellusveneen *Nautiluksen* päällikkönä.

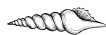
Kapteeni Nemo oli fiksu, kouluja käynyt, kohtelias ja uppokas. Hän oli myös kiukkuinen, katkera ja vaarallinen. Kuvittele Bruce Wayne, Tony Stark ja Lex Luthor yhdeksi per-

soonaksi. Nemo, joka aiemmin tunnettiin ruhtinas Dakkarina, oli sotinut brittien siirtomaahallintoa vastaan Intiassa. Kostoksi britit surmasivat hänen vaimonsa ja lapsensa. Tämä oli Dakkarin alkuperätarina superpahiksena/supersankarina. Hän otti uuden nimen Nemo, joka on latinaa ja tarkoittaa *ei kukaan*. (Kreikkalaisten myyttien fanit: tämä oli kumarrus Odysseukselle, joka sanoi kyklooppi Polyfemokselle, että hänen nimensä oli ”Ei kukaan”.) Nemo omisti loppuelämänsä Euroopan siirtomaavaltujen vastaiselle merisodalle: hän upotti ja ryösti niiden laivoja ja sai ne pelkäämään ”merihirviötä” nimeltä *Nautilus*.

Kukapa ei haluaisi sellaista valtaa ja mahtia? Lapsena tykkäsin kuvitella olevani kapteeni Nemo aina kun pulahdin järveen tai edes uima-altaaseen. Minä pystyin upottamaan vihollislaivoja mielin määrin, kiertelemään maapallon vesillä kenenkään huomaamatta, tutkimaan merien syvyyksiä siellä missä kukaan ei ollut vielä käynyt ja löytämään hienoja raunioita ja suunnattomia aarteita. Pystyin sukeltamaan omaan salaiseen valtakuntaani joutumatta enää koskaan palaamaan vedenpäälliseen maailmaan (joka oli muutenkin aika kamala paikka). Usko pois, että kun lopulta kirjoitin Poseidonin pojasta Percy Jacksonista, vanhat haaveiluni kapteeni Nemosta ja *Nautiluksesta* olivat suuri syy siihen, miksi päätin tehdä Percystä meren puolijumalan.

Minun on rehellisyyden nimissä tunnustettava, että lapsena Vernen romaanit olivat minusta raskassoutuisia. Sen sijaan pidin kovasti setäni *Kuvitettuja klassikkoja* -piirrosversioista ja Disneyn elokuvaversiosta *Sukelluslaivalla maapallon ympäri* – jopa korneista kohtauksista, joissa Kirk Douglas tanssi ja lauloi, ja siitä kun kuminen jättimustekala kävi sukelluslaivan kimppuun. Vasta vanhemmiten oivalsin, kuinka rikkaita ja monimutkaisia alkuperäiset tarinat olivat. Nemo oli

vielä mielenkiintoisempi hahmo kuin olin kuvitellut. Ja aloin huomata tarinassa pieniä rakoja, joissa Verne oli jättänyt tilaa mahdolliselle jatko-osalle...

Miksi kapteeni Nemolla on yhä merkitystä?

Verne oli ensimmäisiä tieteiskirjailijoita. Meidän aikamme näkökulmasta voi olla vaikea arvostaa hänen kumouksellisia ajatuksiaan, mutta Verne todellakin kuvitteli teknologiaa, joka pystyttäisiin toteuttamaan vasta jopa satoja vuosia myöhemmin. Omalla voimalla liikkuva sukellusvene, joka pystyisi kiertämään maapallon ympäri joutumatta välillä nousemaan pintaan tankkaamaan ja hakemaan makeaa vettä ja muonaa? Mahdotonta! Vuonna 1870 sukellusveneet olivat vielä uusi ihme. Ne olivat vaarallisia peltipurkkeja, jotka helposti räjähtivät, niin että kaikki kyydissä olleet menehtyivät. Niillä siis tuskin pututettiin maapallon ympäri. Verne kirjoitti romaanin *Maailman ympäri 80 päivässä* aikana, jolloin oli mahdotonta kuvitella matkantekoa niin nopeasti, ja romaani *Matka maan keskipisteeseen* kertoo suorituksesta, joka on edelleen teknisesti mahdoton – mutta mistä sen tietää, vaikka jonain päivänä...

Parhaat tieteistarinat vaikuttavat siihen, millaisena lukijat näkevät oman tulevaisuutensa. Jules Verneltä se onnistui paremmin kuin keneltäkään muulta. Hän kirjoitti 1800-luvulla siitä, mikä *voisi* olla mahdollista, ja keksijät ottivat haasteen vastaan. Kun puhutaan siitä, kuinka nopeasti lentokone tai laiva voi kiertää maapallon ympäri, 80 päivää on edelleen mittapuu. Aikoinaan 80 päivää oli uskomattoman lyhyt aika matkustaa maailman ympäri. Nykyisin se onnistuu lentäen alle 80 tunnissa ja meritse alle 40 vuorokaudessa.

Vernen *Matka maan keskipisteeseen* innosti monet luolantutkijasukupolvet koluamaan luolastoja ja kannusti geologit selvittämään Maan kuoren, vaipan ja ytimen rakennetta ja toimintaa.

Kapteeni Nemo puolestaan herätti tietoisuuden siitä, millainen merkitys merillä olisi planeettamme tulevaisuudelle. Me tiedämme, että suurin osa Maasta on veden peitossa ja että 80 prosenttia merialueista on yhä tutkimatta. Ihmiskunnan selviytymisen kannalta saattaa olla ratkaisevaa keksiä, kuinka hyödyntää meren voimaa ja kuinka elää sen vaikutuksen alaisena ilmaston muuttuessa. Verne visioi kaikkea tätä kirjoissaan.

Nemo ja hänen miehistönsä pystyvät elämään omavaraisesti nousematta koskaan kuivalle maalle. Meri tyydyttää kaikki heidän tarpeensa. Romaanissa *Sukelluslaivalla maapallon ympärillä* Nemo sanoo Aronnaxille, että *Nautilus* toimii pelkällä sähköllä ja ottaa virtansa merestä. *Salaperäisessä saarella* Cyrus Harding spekuloi, että kun hiili loppuu, ihminen oppii ottamaan energiaa merestä, jossa on runsaasti vetyä. Siihen tavoitteeseen ei ole yrityksistä huolimatta vielääkään päästy. Tämä on yksi syy siihen, miksi katsoin, että Nemon on täytynt ratkaisuta kylmäfuusion salaisuus.

Sukelluslaivassa Nemon miehistö käyttää sähköisiä Leidenin pyssyjä, jotka ovat tehokkaampia ja elegantimpia kuin tavalliset kiväärit. Miehistöllä on lähes rajattomasti varallisuutta, koska se on ryöstänyt monia haaksirikkoutuneita laivoja. Se on selvittänyt merenalaisen viljelyn salaisuudet, joten ravinnosta ei ole koskaan pulaa. Olennaisinta on, että miehistön jäsenet ovat vapaita. He eivät ole minkään maan lakien alaisia ja saavat tulla ja mennä milloin ja minne ikinä haluavat. He eivät joudu vastaamaan teoistaan kenellekään muulle kuin Nemolle. Ja onko se hyvä vai huono asia? Se taitaa riippua siitä, mitä mieltä itse kukin on Nemosta.

Meren merkitys ja uusien teknologisten keksintöjen kuvittelemisen merkitys – siinä on kaksi hyvää syytä lukea Jules Verneä edelleen. Lisäksi on kuitenkin otettava huomioon eräs tärkeämpi näkökohta. Verne teki kapteeni Nemosta intialaisen ruhtinaan, jonka kansa kärsi Euroopan siirtomaavallasta. Verneen romaanihenkilö pohtii teemoja, jotka ovat nyt yhtä ajankohtaisia kuin 1800-luvulla. Kuinka ihminen saa äänensä kuuluviin, jos yhteiskunta kieltää häneltä perusoikeudet? Kuinka taistella epäoikeudenmukaisuutta vastaan? Kuka saa kirjoittaa historiankirjat ja päättää, ketkä olivat hyviksiä ja ketkä pahiksia? Nemo on lainsuojaton, kapinallinen, nero, tiedemies, tutkimusmatkailija, merirosvo, herrasmies ja ”koston arkkienkeli”. Hän on monisyinen tyyppi, ja siksi hänestä on tosi hauska lukea. Minua kiehtoi ajatus pikakelata hänen perintönsä 2000-luvulle ja tarkastella sitä, millaisiin asioihin hänen jälkeläisensä törmäisivät näin monta vuotta myöhemmin.

Mitä sinä tekisit, jos toimisit *Nautiluksen* päällikkönä? Toivon, että *Syvyyksien tytär* inspiroi sinua ajattelemaan omia seikkailujasi kuten Jules Verne inspiroi minua. Valmistaudu sukkeltamaan. Me lähdemme syvälle!

SYVYYKSIEN TYTÄR.

HARDING-PENCROFTIN AKATEMIA

DELFIININ HUONE

viestintä, tutkimusmatkat, kryptografia ja vastatiedustelu

HAIN HUONE

sodanjohto, taistelu, asejärjestelmät ja logistiikka

PÄÄJALKAISTEN HUONE

tekniikka, sovellettu mekaniikka, innovaatio ja puolustusjärjestelmät

MIEKKAVALAAN HUONE

lääketiede, psykologia, koulutus, meribiologia ja kollektiivinen muisti

HARDING-PENCROFTIN ENSIMMÄINEN LUOKKA

DELFIININ HUONE

Ana Dakkar, valvojaoppilas

Lee-Ann Best

Virgil Esparza

Halimah Nasser

Jack Wu

HAIN HUONE

Gemini Twain, valvojaoppilas

Dru Cardenas

Cooper Dunne

Kiya Jensen

Eloise McManus

PÄÄJALKAISTEN HUONE

Tia Romero, valvojaoppilas

Robbie Barr

Nelinha da Silva

Meadow Newman

Kay Ramsay

MIEKKAVALAAN HUONE

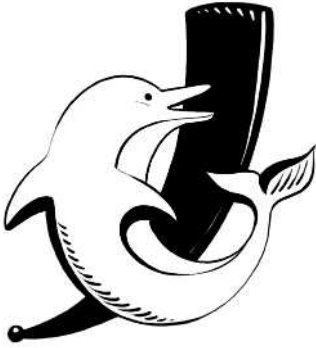
Franklin Couch, valvojaoppilas

Ester Harding

Linzi Huang

Rhys Morrow

Brigid Salter

1. LUKU

Elämää mullistavat päivät ovat tällaisia.

Ne alkavat ihan kuten kaikki muutkin päivät. Vasta, kun on liian myöhäistä, tajuaa, että oma maailma räjähtää kohta käsiin miljoonaksi savuavaksi sirpaleeksi.

Ensimmäisen lukuvuoteni viimeisenä perjantaina herään asuntolakämpässäni viideltä aamulla kuten aina. Nousen hiltajaa, jotten häiritse kämppiksiäni, pukeudun bikineihin ja suuntaan merelle.

Kampuksella on näin varhain ihanaa. Auringonnousu maalaa rakennusten valkoiset betonijulkisivut vaaleanpunertaviksi ja turkoosinsinisiksi. Niiden keskellä aukion nurmikolla vain lokit ja oravat käyvät iänikuista sotaansa meidän oppilaiden jättämistä ruoanmuruista. Ilma tuoksuu merisuolalta, eukalyptukselta ja ruokalassa paistuvilta korvapuusteilta. Etelä-Kalifornian viileä tuuli nostattaa käsivarteni ja jalkani kananlihalle. Tällaisina hetkinä on vaikea uskoa, miten onnekas olen, kun saan käydä Harding-Pencroftin akatemiaa.

Tietenkin olettaen, että selviän viikonlopun kokeista. Saa-tan häpeällisesti reputtaa tai kuolla, jos sotkeudun verkkoon vedenalaisen esteradan pohjalla... Mutta parempi sekin kuin

päättää lukuvuosi vastaamalla viiteen tsiljoonaan monivalintakysymykseen.

Kävelen polkua pitkin kohti rantaa.

Sadan metrin päässä merisotarakennuksen takana on korkea jyrkänne ja sen takana Tyyneimeri. Rantaan osuessaan teräksellinen meri vaahtoa valkoisena. Aallot jylisevät ja kaikuvat sirpin muotoisella lahdella kuulostaen jättiläisen kuorsaukselta.

Veljeni Dev odottaa minua jyrkänteen reunalla. ”Olet myöhässä, Ana Banana.”

Hän tietää, etten voi sietää tuota nimeä.

”Minä tönäisen sinut alas”, varoitan.

”Sopii yrittää.” Kun Dev virnistää, hän siristää toista silmää kuin ei saisi korvien painetta tasaantumaan. Toiset tytöt sanovat, että se on söpöä. En ole vakuuttunut. Hänen tumma tukkansa on otsalta piikikäs kuin merisiili. Hän väittää sitä ”stailikseen”. Minä veikkaan, että se tulee siitä, kun hän nukkuu tyyny naamalla.

Tapansa mukaan hänellä on yllään musta märkäpuku, jonka rinnassa on hopeanvärinen Hai-logo merkinä siitä, mihin Huoneeseen hän kuuluu. Dev pitää minua hulluna, kun sukellalan bikineissä. Hän on monessa mielessä kova kundi, mutta kylmän suhteen hän on ihan mammo.

Teemme sukellusta edeltävät venytysliikkeet. Tämä paikka on Kalifornian rannikolla yksi harvoista, joissa voi vapaasukeltaa murskaantumatta kiviin. Jyrkänne on pystysuora ja ulottuu sellaisena pohjaan saakka.

Tähän aikaan päivästä on hiljaista. Vaikka Dev on huonekapteeni, hänellä on aina aikaa meidän aamurituualillemme. Arvostan sitä.

”Mitä otit tänään mukaan Sokrateelle?” minä kysyn.

Dev osoittaa sormella. Ruohikolla on kaksi kiiltävää, kuollutta kalmaria. Neljäsluokkalaisena Dev pääsee akvaarion ruo-

kintavarastoon. Toisin sanoen hän voi pihistää pieniä makupaloja lahden pohjalla asustavalle ystävällemme. Kalmarit ovat pyrstöstä lonkeroihin noin kolmenkymmenen sentin mittaisia – limaisia ja väriltään hopeanhohtoisia ja ruskeita kuin hapettunut alumiini. Niiden lajin tieteellinen nimi on *Loligo opalescens*. Kaliforniantorikalmari. Elinaika kuudesta yhdeksään kuukautta.

En pysty kiertämään infohanaa kiinni. Meribiologian profamme tohtori Farez on kouluttanut meitä liian hyvin. Yksityiskohdat on pakko opetella ulkoa, koska hän kysyy pistareissa kaikesta, kirjaimellisesti kaikesta.

Sokrateella on *Loligo opalescenseille* toinenkin nimi. Se kutsumu niitä aamiaiseksi.

”Kiva.” Poimin kalmarit maasta. Ne ovat vielä pakastinkylmät. Ojennan toisen Deville. ”Oletko valmis?”

”Hei kuule, ennen kuin hypätään...” Hänen ilmeensä vakavoituu. ”Haluan antaa sinulle jotain...”

En tiedä, puhuuko hän totta vai ei, mutta menen aina lankaan. Heti kun hän on saanut minut kuuntelemaan, hän kääntyy ja hyppää jyrkän teeltä.

Minä kiroan. ”Senkin –”

Ensin hyppäävällä on parhaat mahdollisuudet löytää Sokrates nopeimmin.

Henkäisen syvään ja loikkaan hänen peräänsä.

Jyrkän teeltä hyppääminen on huiisi elämys. Putoan kuin kymmenennestä kerroksesta, ja tuuli ja adrenaliini kohisevat korvissani. Sitten iskeydyn pinnan läpi hyytävän kylmään veteen.

Nautin siitä, miten elimistöni reagoi sokkiin: yhtäkkiseen kylmyyteen ja suolaveden kirvelyyn haavoissa ja ihonaarmuissa. (Jos HP:n oppilaalla ei ole haavoja ja naarmuja, hän ei ole tehnyt taisteluharjoituksia oikein.)

Syöksyn punasimppuparven läpi – siinä on kymmenittäin koristeellisen näköisiä oranssi- ja valkoviiruisia luunmurskaajia, jotka tuovat mieleen punkkrokia fanittavan koikarpin. Mutta ne vain näyttävät luunmurskaajilta ja hajaantuvat kiljaisten kuorossa IIIK!. Kymmenen metriä minua alempana näen Devin kuplavanan säihkyvän pyörteen. Seuraan sitä yhä syvemmälle.

Oma staattisen sukelluksen ennätykseni on viisi minuuttia. En tietenkään pysty pidättämään hengitystä niin pitkään, kun teen liikkeitä, mutta olen nyt silti elementissäni. Pinnan yläpuolella Dev on minua vahvempi ja nopeampi. Pinnan alla minä olen kestävämpi ja ketterämpi. Ainakin vakuutan itselleni niin.

Veljeni kelluu hiekkapohjan tuntumassa jalat ristissä kuin olisi mietiskellyt siellä jo monta tuntia. Hän piilottelee kalmaria selkänsä takana, koska Sokrates on tullut paikalle ja tunnustelee kuonollaan Devin rintaa kuin sanoakseen *Älä viitsi, minä tiedän, mitä sinä toit minulle.*

Sokrates on upea, enkä sano sitä vain siksi, että minun Huoneeni on Delfinin huone. Se on nuori pullokuonodelfiniuros, noin 270 senttiä pitkä ja siniharmaa, ja sillä on selkävässä selvästi erottuva tumma raita. Minä tiedän, ettei se oikeasti hymyile; vaikutelma johtuu pitkän kuonon ja suun muodosta. Silti se on minusta uskomattoman söpö.

Dev vetää kalmarin esiin. Sokrates nappaa sen suuhunsa ja nielaisee pureskelematta. Dev virnistää minulle, ja hänen suustaan karkaa kupla. Hänen ilmeensä sanoo *Haha, delfiini tykkää minusta enemmän.*

Tarjoan kalmariani Sokrateelle. Se santsaa mielihyvin. Se antaa minun rapsuttaa päätään ja sitten rintaeviään. (Delfinit ovat persoja rintaevärsutukselle.)

Sitten se tekee jotain odottamatonta. Se työntää kättäni kuonollaan ylös – olen päätellyt eleen tarkoittavan *Lähdetään!* tai

Äkkiä nyt! Se kaartaa ja pinkaisee vauhtiin, niin että sen pyrstön hulmauttama vesi pyyhkäisee kasvojeni.

Katson, kunnes se katoaa hämärään. Odotan sen tulevan takaisin. Se ei tule.

En ymmärrä.

Yleensä Sokrates ei syötyään livistä tiehensä. Siitä on kiva hengailta. Delfiinit ovat seurallisia. Useimmiten se nousee perässämme pinnalle ja loikkii päidemme yli tai leikkii piilosta tai vikisee ja naksuttaa meille kuin kyselisi kaikenlaista. Siksi me sanomme sitä Sokrateeksi. Se ei koskaan vastaa vaan ainoastaan kyselee.

Mutta tänään se vaikutti levottomalta... melkein huolestuneelta.

Turva-aidan siniset valot erottuvat näkökenttäni laidalla hohtavana vinoneliökuviona, johon olen parin vuoden aikana tottunut. Katsellessani valot sammuvat ja sitten syttyvät uudelleen. En ole nähnyt koskaan ennen niiden välähtävän.

Vilkaisen Deviä. Hän ei näytä huomanneen valojen muutosta. Hän osoittaa ylös. *Uidaan kilpaa.*

Hän potkaisee vauhtia jättäen minut hiekkapilveen.

Haluan jäädä pohjalle vielä hetkeksi. Olen utelias näkemään, välähtävätkö valot uudelleen tai tuleeeko Sokrates takaisin. Mutta keuhkoja pakottaa. Seuraan vastahakoisesti Deviä.

Päästyäni hänen luokseen pinnalle ja haukottuani henkeä kysyn, näkikö hän turva-aidan valojen sammuvan hetkeksi.

Hän katsoo minua silmiä siristäen. ”Oletko varma, ettei sinulta katkennut taju?”

Loiskaisen vettä hänen kasvoilleen. ”Ihan totta. Meidän pitää tehdä ilmoitus.”

Dev pyyhkii vettä silmistään. Hän näyttää edelleen epäluuloiselta.

En ole suoraan sanoen koskaan käsittänyt, miksi meillä

on lahden suulla huippuhieno elektroninen vedenalainen aita. Tiedän kyllä, että sen tarkoitus on suojella lahden eläimiä pitämällä kaikki muut poissa – esimerkiksi salapyydystäjät, harrastelijasukeltajat ja kilpailevan koulun, Land-instituutin, koltostentekijät – mutta tuntuu yliampuvalta sulkea lahti aidalla, vaikka akatemiamme tuottaakin maailman parhaita merentutkijoita ja merikadetteja. Aidan toimintaperiaate on minulle vieras. Sen verran kuitenkin tiedän, ettei sen valojen kuulu välähdellä.

Dev varmaan näkee, että olen aidosti huolissani. ”Hyvä on”, hän sanoo. ”Minä teen ilmoituksen.”

”Ja Sokrates käyttäytyi kummasti.”

”Delfini käyttäytyi kummasti. Okei, ilmoitan siitäkin.”

”Voisin tehdä sen itse, mutta kuten aina sanot, minä olen pelkkä mitätön fuksi. Sinä olet Haiden iso, mahtava huonekapteeni, joten –”

Hän roiskaisee vettä päälleni. ”Jos lakkaat olemasta vaino-harhainen, minulla on oikeasti jotain annettavaa sinulle.” Hän vetää sukellusvyönsä taskusta kimaltelevan ketjun. ”Hyvää syntymäpäivää, Ana.”

Hän ojentaa minulle kaulakorun, jossa on yksi musta helmi kultapohjalla. Minulta menee sekunti hoksata, mitä hän on minulle antanut. Rintaani kiristää.

”Äidinkö?” Minun on vaikea sanoa sitä sanaa.

Helmi oli äidin hääkaulakorun, mangalsutran, keskipiste. Se on myös ainoa muisto, joka meillä on hänestä jäljellä.

Dev hymyilee, joskin hänen silmiinsä tulee tuttu alakuloinen ilme. ”Laitatin helmen uuteen pohjaan. Täytät ensi viikolla viisitoista. Äiti haluaisi varmasti sinun käyttävän sitä.”

Tämä on herttaisinta, mitä veljeni on koskaan tehnyt hyväkseni. Kohta tulee itku. ”Mutta... mikset odottanut ensi viikkoon?”

”Sinä lähdet tänään fuksien kokeisiin. Halusin antaa helmen sinulle tuomaan onnea siltä varalta, että mokaat oikein komeasti.”

Hän todella osaa pilata hyvän hetken.

”Pää kiinni”, minä sanon.

Hän nauraa. ”Kunhan heitän läppää. Kyllä sinä pärjää. Pärjää aina. Mutta muista olla varovainen.”

Tunnen punastuvani. Näin runsas hyväntahtoisuus ja kiintymys saa minut häkellyksiin. ”No... koru on kaunis. Kiitos.”

”Ei kestä.” Hän katsoo taivaanrantaan pieni huolen häivähdyks tummanruskeissa silmissään. Ehkä hän ajattelee turva-aitaa tai sitten hän oikeasti hermoilee minun tämän viikonlopun kokeistani. Tai hän ajattelee sitä, mitä tapahtui kaksi vuotta sitten, kun vanhempamme lensivät tuon taivaanrannan yli viimeisen kerran.

”Tule.” Hän pukee kasvoilleen rauhoittelevan hymyn kuten niin monesti ennenkin minun tähteni. ”Ettei myöhästyä aamiaiselta.”

Veljelläni on aina nälkä ja hän on aina liikkeessä – hän on täydellinen Hai-kapteeni.

Hän lähtee uimaan kohti rantaa.

Katson äitini mustaa helmeä – hänen talismaaniaan, jonka piti enteillä pitkää ikää ja suojella häntä kaikelta pahalta. Hänen ja isäni epäonneksi se ei tehnyt kumpaakaan. Tähystän taivaanrantaa miettien, minne Sokrates lähti ja mitä se yritti minulle kertoa.

Sitten lähden uimaan veljeni perään, sillä yhtäkkiä en halua olla yksin vedessä.

2. LUKU

Ruokalassa hotkin lautasellisen tofu-nori-kokkeliä – se maistuu kuten aina. Sitten juoksen asuntolaan hakemaan laukkuni.

Me fuksit asumme Shackleton Hallin toisessa kerroksessa kahdeksaluokkalaisten yläpuolella. Kämpämme eivät ole yhtä tilavia kuin toisen ja kolmannen luokan kämpät Cousteau Hallissa. Eivätkä *läheskään* niin kivat kuin ylimmän eli neljännen luokan sviitit Zheng Hessä, mutta valovuosia paremmat kuin ne ahtaat boksit, joissa asuimme kahdeksaluokkalaisina ensimmäistä niin sanottua tenavavuotamme HP:ssä.

Pitää kai kertoa: Harding-Pencroftin akatemia on viisivuotinen high school. Meidät on jaettu neljään Huoneeseen pääsykoetulosten perusteella. Käytämme akatemiasta lyhennettä HP. Ja kiitti vain, me olemme kuulleet kaikki Harry Potter -vitsit.

Kun astun majapaikkaani, huomaan että kämppikseni ovat paniikissa.

Nelinha pakkaa laukkuunsa työkaluja, vaihtovaatteita ja meikkejä. Ester lajittelee hädissään arkistokortteja. Hänellä on niitä varmaan kymmenen pinoa, kaikki varustettuina värikoodilla ja etiketillä, ja kaikissa näkyy korostekynällä merkittyjä sanoja. Hänen koiransa Top haukkuu ja hyppii kuin karvainen kengurukeppi.

Hässäkkä kuuluu kuvaan, mutta en voi olla hymyilemättä. Tiimini on minulle rakas. Onneksi kämppiä ei ole jaettu Huoneiden mukaan, muuten en koskaan tuntisi olevani vapaalla ja voisi relata bestisteni kanssa.

”Muru, älä ota liikaa tavaraa mukaan”, Nelinha sanoo Esterille ahtaessaan omaan laukkuunsa lisää hylsyavaimia ja ripsiväriä. (Nelinha puhuttelee kaikkia sanalla *murru*. Sellainen hän on.)

”Minun on pakko ottaa kortit mukaan”, Ester puolustautuu. ”Ja makupaloja Topille.”

Hau! Top haukahtaa yksimielisyyden merkiksi yrittäen parhaansa mukaan koskettaa kuonollaan kattoa.

Nelinha kohauttaa minulle hartioitaan. *Minkäs teet?*

Hän on tänään pukeutunut toisen maailmansodan aikaisen naismekaanikon näköiseksi. Hän on sitonut tuuheat ruskeat hiuksensa taakse vihreällä bandannalla. Lyhytihaisen denimkankaisen työpaidan helmat hän on solminut tummalle vatsalleen yhteen. Pohkeisiin ulottuvissa khakihousuissa on pinttyneitä konerasvatahroja, mutta meikki on kuten aina täydellinen. Usko huviksesi, Nelinha voisi vaikka kontata akvaarion pumppaamon putkissa tai korjata venemoottoria ja näyttäisi silti huolitellulta.

Hänen silmänsä suurenevat, kun hän näkee kaulassani riipuvan mustan helmen. ”Tosi nätti! Mistä tuo tuli?”

”Synttärilahja Deviltä. Hän antoi sen etukäteen”, minä vastaan. ”Se on, tuota... äitimme vanha koru.”

Hänen huulensa muodostavat O-kirjaimen. Kämppekaverini ovat kuulleet kaikki traagiset jutut perheestäni. Nelinhan, Esterin ja minun ansiosta kämppämme on maailman suurin traagisten tarinoiden takomo.

”No, minulta saat tuohon täydellisesti sopivan hameen ja puseron”, hän sanoo.